

Не може да се каже, че писането не ми се удава, но все пак, когато седна да напиша най-обикновена извинителна бележка за малката Оли, която в петък е отсъствала от училище, започвам да се потя, късам лист след лист и по десетина пъти пиша отново и отново три най-мизерни реда. Аз, който допреди малко съм писал студия за администрацията и нейните жертви, увлечен от мисълта, че познавам всичките ѝ клопки и тайни хитрости, се чувствам така безсилен; на раменете ми е кацнал огромен бюрократски лешояд и кълве мозъка ми. Претеглям всяка дума, мъчейки се да постигна съвършенството на древния канон. Добре знам, че тази грамадна птица върху раменете ми не обича обикновените делнични думи – ако се обръщаш към нея, трябва да го вършиш под формата на точно определена молитва. И така, изведнъж езикът ми става сух и шумолящ като многократно употребявано индиго, главата ми бучи от напрежение и постоянно си мисля: дали така трябва да бъде? Дали това ще я задоволи или гневът ѝ ще се стовари върху малката Оли?

"До: Основно училище "Интернационални бригади", Другарката Йелисавета Попович, класен ръководител на V в клас... Дъщеря ми Оливера Йованович отсъства от занятия в петък, 13.Ш. тази година..."

Е, естествено, че е тази година! Не пиша извинителна бележка за миналата! А може би ще е по-добре да напиша: ТЕКУЩАТА година? Годината, която тече?

"...поради..."

Поради това, че е, кихала? Може ли една такава дреболия, така да се каже семейна работа, да бъде достойна да влезе в един документ? Ако напиша поради заболяване, могат да помислят, че детето ми е сериозно болно, може би

заразно, та да го изолират, да го поставят в някаква тяхна изолационна?

Все пак, поради заболяване!

"...поради заболяване. Моля вашето съдействие за извиняване отсъствията. Надявам се, че молбата ми ще бъде удовлетворена.

С почит."

Да не би да е дръзко като пиша: "надявам се, че молбата ми ще бъде удовлетворена", сякаш отсъствията са вече извинени? Не я ли изправям, пред свършен факт? Може да се ядоса. По-добре е без него, а накрая: "с другарски поздрав..." А защо другарски, след като не сме никакви другари? Виждал съм я само веднъж, на родителска среща. Няма край на мъките ми! Късам и пиша отново...

Когато се обръщаме към някоя инстанция, ако ще и най-нисшата да е, изведнъж стилът ни става неестествен, надут и тронав. Мъчим се да пишем така, както никога не бихме говорили. Употребяваме извехтели, плесенявали, студени думи, наложени кой знае от кого! Администрацията, с дългите си, невидими и влажно-космати пипала, ни открива и в най-скришните кътчета на личния ни живот и започва да ни души, да се вмъква като полип в мозъка, във всекидневието, в съня ни. Чувстваме се виновни, че не сме изсушили достатъчно мисълта си, не сме я освободили от всичко човешко, лично и интимно. Този страх започва още от избирането на хартията, на която пишем МОЛБА. Това не бива да бъде оцветена хартия, а чисто бяла (по възможност сивкава) или инаква – разчертана с тънки сини надлъжни линии, която след това се сгъва. Защо таксовите марки, които се залепват на молбите, не са в свежи цветове като пощенските? Защо тази хартия трябва да бъде така убийст-

вено сериозна? Когато пише до държавата или съда, човекът от народа казва, че е "сгънал листа".

"Прилагам собствения си живот. Копия от него са представени пред всички компетентни органи и ведомства. Надявам се, че молбата ми няма да бъде удовлетворена. Собственоръчен подпис: Оливер Йованович."